

Mihai Dimiu

Acum cițiva ani, într-o zi toridă — se topea asfaltul și dungile maculate ale zebrei îi amețeau pe pietoni —, traversam bulevardul pe la Brezoianu. În mijlocul străzii, ridic o clipă ochii. În fața mea zimbea Mihai Dimiu : „Ce facem, traversăm strada în sens invers ?” Tocmai atunci, vigilentul ochi roșu clipi implacabil, iar el mă trase repede pe trotuar de sub botul unui autobuz obtuz.

Apărea întotdeauna, parcă miraculos, în calea unor oameni, la orice răscruce, pe orice „zebră” a vieții. Era omul care te învăța, cu delicatețe, sensul cunoscutelelor vorbe : „prietenie”, „recunoștință”.

Cu mulți ani în urmă jucam, la Baia Mare, în Avarul, unul dintre primele lui spectacole... Era un băiat atît de civilizât, încît respectul pe care ți-l impunea plutea în jurul lui ca o aureolă... Conversația lui — jerbă de spirit — te obliga, neapărat, la duel. Scintelam așa cite o seară întreagă, la sfîrșit dădea tuturor, profesor (a fost toată viața profesor, prin vocație), o notă. O păstra în memoria lui. Reținea tot ce întâlnea în viață : frumusețe, inteligență, spirit, prostie, imagini bizare. Purta în minte și în suflet un caleidoscop al vieții.

Am învățat de la el sensul cuvîntului „generozitate”.

N-am întîlnit niciodată un om care să țină minte ca el toate zilele de naștere, toate aniversările oamenilor pe care îl stîma. Atunci, de mult, cineva spunea : „Lîngă omul ăsta te simți, nu știi cum, mai inteligent, parcă te ridică pînă la el”.

Îmi amintesc, pe urmă, de un culoar al Institutului din Schitu Măgureanu. Stăteam în fața unei uși închise, n-aveam acte și volam să mă întorc din drum. A apărut, inevitabil, Mihai Dimiu, a deschis ușa, m-a invitat, delicat, înăuntru și s-a așezat la catedră...

...Într-o zi ne-a dus, pe toți studenții, la Teatrul Mic, unde repeta. Ne-a arătat scena, reflectoarele, stîngile, l-a rugat pe Titli Constantinescu să „se joace” cu lumina. Deodată, într-un con prăfos, apărî o siluetă fragilă, care s-a oprit, dezorientată...

„Irina (era Irina Petrescu) — strigă el din sală —, stai puțin așa, ești o statueta de Tanagra”. Și ne-a vorbit, inspirat, despre inefabil, despre imprevizibil, despre devenire.

Am vorbit cu mama lui Mihai Dimiu, lîngă acele multe, multe flori de tel, pe care studenții le puneau, cu grijă, lîngă fiul ei... „Trebuie să suportăm acest șoc” — mi-a spus ea, și expresia concentrată a ochilor albaștri avea ceva din zîmbetul lui Mihai Dimiu.

...În jurul nostru pluteau cuvinte frumoase : demnitate, delicatețe, discreție, caracter, cinste, viață exemplară de familie... Întotdeauna m-a surprins capacitatea lui de a suporta suferința și de a o ascunde în fața oamenilor, cu tot ceea ce acum se traducea în cuvinte : demnitate, delicatețe, discreție, caracter, cinste, înscrise în ființa lui. Acum înțelegeam că era o moștenire de familie.

În jurul nostru se evocau surprinzător de multe spectacole, evenimente teatrale, premii, o activitate profesională, pedagogică și socială prodigioasă. Vorbeau profesori universitari, directori ai unor case de creație, studenți, colegi, prieteni. Se recompunea, ca într-un caleidoscop, într-un „carnet de aur” al memoriei colective, o viață bogată, închinată muncii. Timpul părea suspendat. Era o zi cu mult soare, era liniște și totul părea cumplit de simplu și de familiar. Studenții lui l-au purtat pe umeri pe un drum scurt. Deodată s-a pornit o ploaie năpraznică...

Cătălina BUZOIANU